

Man vil derved enten indskrænke Bøiestrafpen ombord til en kort Tid af Naret, eller ogsaa vil man lade den Straffskyldige udholde en Straf, som paa Grund af Veirforholdene er strengere, end man har tilsigtet, og som kan udvøve en skadelig Indsybelse paa hans Helbred. Men naar man nu vil anvende denne Straf i Hæren i Stedet for Bindestraf, tror jeg, at det vil være særdeles uheldigt; navnlig hvor Bindestraffen vil finde sin Anvendelse i Felten og under Kantonnementsøvelser, vil man saane Leilighed til at kunne udføre Bøiestrafpen. Man kan jo altid binde en Mand til et Træ eller en Væg eller, kan man ikke Andet, saa til en Kanon, og den kan fjæres saaledes tilside, at hvis man sætter Pris paa, at den Bedkommende skal holdes fjernet fra alfar Bei, kan det ske, og en Mand kan meget godt holde ud at staa i disse tre Timer, selv under ugunstige Klimatiske Forhold; men man kan ikke forlange, at en Mand, naar Bøiestrafpen udføres efter flere Dages Regnveir, skal staa i 24 Timer eller lægge sig ned paa den gjennemblødt Jordbund. Men hvad der er den væsentligste Indvending mod Bøiestrafpens Anvendelse ved Hæren, er, at den virker ved sin Langvarighed, medens Bindestraffen virker ved sin Kortvarighed. Jeg skal ikke tale om, at det vilde være nødvendigt at medføre disse Apparater til at udføre Bøiestrafpen, og at det altid vilde forøge Trænet. Den Anvisning, som Flertallet giver, at man kunde binde den Paagjældende uden Jern, vilde give Anledning til den samme Klage og Indvending, som er reist imod Bindestraffen, at Bindingen kunde og sandsynligvis vilde ske paa en Maade, hvorved den blev pinlig for den Paagjældende. Jeg maa saaledes bestemt fraråde at gaa ind paa dette Vædringsforslag.

— Vædringsforslaget under Nr. 15 gaar ud paa, at § 32 skal udgaa, og Udvalgets Ordfører udtalte, at det ikke var nogen Indvending mod selve Paragrafens Indhold, der havde foranlediget Udvalget til at foreslaa, at den skulde udgaa, men at Forslaget var begrundet i, at man ikke fandt, at Paragrafen er paa sin rette Plads i Straffeloven. Jeg tror, at den er fuldkommen paa sin Plads. Jeg skal bede den ærede Ordfører om at se hen til Lovforslagets Motiver til § 19, hvor der staar: „Nærk Arrest paa en saadan indskrænket Kost, som her nævnes, er indført ved Parolbefaling af 17de Oktober 1836. Denne Arrest og Fængsel paa Vand og Brød har haft den Virkning, at det, som Lønningen udgjør Mere, end den tillabte Underholdning koster, forbrødes; men det er anset rigtigst, at dette bortfalder, hvilket vil blive en Følge af § 32 i Forbindelse med, at ingen særlig Bestemmelse herom findes.“ Den ærede Ordfører vil da vistnok finde, at det er fuldkommen rigtigst, at § 32 bliver staaende. Jeg har allerede udtalt mig i denne Retning under Forhandlingen med Udvalget, og jeg foreslog

for at faae Paragrafen noget forbedret i Affattelse at foretage nogle Smaaforandringer, saaledes at der i Stedet for „Fæstningsarrest“ som til at staa „Arrest“, og at Ordene „eller Pension“ udgik. Jeg beider det ærede Udvalg om at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveelse. — Med Hensyn til § 33 har jeg jo allerede tidligere haft Leilighed til at udtale, hvor stærkt jeg holder paa denne Paragraf. Med Hensyn til de dertil stillede Vædringsforslag skal jeg bemærke, at jeg ikke har Noget imod Vædringsforslaget Nr. 16, idet det altid har været Forudsætningen, at under Fængsel skulde ikke være indbefattet Kvartearrest. Naar dette nu bliver sagt i Loven, bliver det jo aldeles utvivlsomt. Vædringsforslaget under Nr. 17 er en Redaktionsændring, mod hvilken jeg ikke kan have Noget at erindre. Mod Vædringsforslaget Nr. 18 skal jeg ikke reise nogen stærk Indsigelse, men blot gjentage, hvad jeg udtalte før, at, naar Flertallet har motiveret dette Forslag derved, at der maatte gives Krigsbestyrelsen et Middel til at stille sig af med det overordentlig store Antal Eftergængere, der kunde komme, tror jeg, at det beror paa en urigtig Forudsætning, og at, naar Udvalgets ærede Ordfører udtalte, at det kunde ogsaa være hensigtsmæssigt for Krigsbestyrelsen at have denne Bemyndigelse, for at kunne stille sig af med et enkelt Individ, som man ikke kan være tjent med at beholde, tvivler jeg dog meget paa, at Krigsbestyrelsen vil behandle den Slags Individer paa den Maade, thi det kunde let bevirke en Tilgang til den Klasse Individer, som man helst vil stille sig af med. — Vædringsforslagene under Nr. 19 og 20 behøver jeg ikke at udtale mig videre om. — Jeg kommer saa til Vædringsforslaget under Nr. 21, med Hensyn til hvilket den ærede Ordfører udtalte, at det var egentlig en Redaktion, som tilsigtede at give Paragrafen en bedre og klarere Affattelse. Jeg tror, at den ærede Ordfører har overset, at det gjælder her om noget Mere end en Redaktion. Man kommer ved dette Forslag ind paa at stille Personer, som tjene i Hæren, i en ganske anden Stilling end den, hvori de vilde befindes efter Lovforslaget. Det Forhold, jeg tror Udvalget særlig har haft for Øie, vedrører de Korporaler, som fremgaa af Gleystolen. Efter Hærløvens § 78 har man jo bestemt om disse Gleyer, at de kunne ikke forlange at hjemsendes, før de have tjent 2 Aar som Befalingsmænd, og desfor jeg ikke husker feil, er man i Lovforslaget til Hærløvens Revision gaaet endnu videre og har sat 4 Aar. Man har saaledes søgt at bevare disse Personer, paa hvis Uddannelse Staten har anvendt Beføstning, for Hæren; men jeg tror, at man ved Vædringsforslagets Affattelse har overset, at deres Forpligtelse til at tjene i Hæren isølge Hærløven paahviler dem kun som Befalingsmænd og ikke som Menige. Naar en Gley ikke har naaet at blive Korporal, ikke har opnaaet at blive optagen i Korporalstolen, bliver